

HE IS DEAD. EXPLAIN THIS.

My Father's Funeral Was the End of His Life.
Not of His Presence.

FERDINANDO FREGA / BLADEFREGA

เขาตายแล้ว จงอธิบายเรื่องนี้

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 01

งานศพของพ่อคือจุดจบของชีวิตเขา ไม่ใช่จุดจบของการมีอยู่ของเขา

พ่อของผมเสียชีวิตแล้ว

นั่นไม่ใช่ทฤษฎี

มีงานศพ

มีโลงศพ

มีสุสาน

มีญาติ ๆ จับมือกัน พุดกันเบา ๆ พุดประโยคเดิม ๆ ที่ผู้คนพุดซ้ำกันมาหลายศตวรรษเมื่อพวกเขาไม่เหลืออะไรที่มีประโยชน์จะพุดอีกแล้ว

เขาอายุเจ็ดสิบเก้าปี

ผมอายุหกสิบ

คณิตศาสตร์ของความตายชัดเจนอย่างสมบูรณ์

สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่ชัดเจนเลย

ตลอดหนึ่งปี ผมทำตัวเหมือนผู้ชายที่มีเหตุผลคนหนึ่งจะทำ

ผมไว้ทุกข์ให้เขา

ผมระลึกถึงเขา

ผมคิดถึงเขา

บางครั้งผมพุดถึงเขา

ส่วนใหญ่ผมไม่ได้พุด

ชีวิตเหมือนเจ้าหนูนี้ออดทน มาทุกเช้าเพื่อเก็บสิ่งที่ค้างชำระ

บิล

งาน

ครอบครัว

ความรับผิดชอบ

วันกลายเป็นสัปดาห์

สัปดาห์กลายเป็นเดือน

แล้วบางอย่างก็เปลี่ยนไป

ไม่ใช่ทันทีทันใด

ไม่ใช่อย่างน่าตื่นตะลึง

อย่างเสียบ ๆ

อย่างที่สนิมปรากฏบนเหล็ก

อย่างที่รุ่งอรุณเข้ามาในห้อง

อย่างที่ลูกชายคนหนึ่งค้นพบว่าเวลาได้ทำงานกับตัวเขาโดยไม่ได้ขออนุญาต

ผมเริ่มดื่มไวน์หนึ่งแก้วตอนมี้อกลางวัน

พ่อของผมเคยทำแบบนั้น

ผมเริ่มหลงใหลพริก

พ่อของผมรักพริก

อาการไอเรื้อรังปรากฏขึ้น

อาการไอน่ารำคาญแบบเดียวกับที่เขาใช้เวลาหลายปีแกล้งทำเป็นว่าไม่มี

แล้วมุกตลกก็ตามมา

ประชดประชันแห่ง ๆ แบบเดียวกัน

จังหวะเดียวกัน

นิสัยเดียวกันที่ยื้มก่อนจะปล่อยมือ

เย็นวันหนึ่ง ผมเห็นเงาตัวเองในกระจก

ชั่วขณะหนึ่งผมหัวเราะ

แล้วผมก็หยุด

ผมจำใบหน้านั้นได้

แต่ผมจำผู้ชายคนนั้นไม่ได้

ผมอธิบายความรู้สึกนั้นได้ดีที่สุดเพียงเท่านี้:

ผมดูเหมือนตัวผมเองทุกประการ

แต่ดูเหมือนมีใครอีกคนยืนอยู่ตรงนั้น

นั่นคือจุดเริ่มต้น

หรือบางทีมันอาจเริ่มขึ้นนานก่อนหน้านั้นมาก และผมเพียงแต่ไม่ได้สังเกต

ในช่วงเวลาเดียวกัน มีอีกเรื่องหนึ่งเกิดขึ้น

วันที่ 9 มิถุนายน 2026 ผมนั่งลงหน้าคอมพิวเตอร์เพื่อต่ออายุเว็บไซต์
WordPress เก่าแห่งหนึ่ง

นั่นคือแผน

งานธุรการง่าย ๆ

หนึ่งในกิจกรรมน่าเบื่อที่ผู้ใหญ่น่าทำ เพราะความเป็นจริงยืนยันกรานว่าจะต้องมีอยู่

แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น ผมกลับซื้อโดเมนใหม่

Gillettenarrative.com

ผมคิดชื่อขึ้นมาชื่อหนึ่ง

แล้วผมก็เริ่มสร้างบางอย่างที่ไม่มีใครขอให้ผมสร้าง

ส่วนที่แปลกไม่ใช่งาน

ส่วนที่แปลกคือจุดประสงค์

ผมไม่ได้พยายามขายอะไร

ผมไม่ได้เปิดธุรกิจ

ผมไม่ได้ไล่ตามนักลงทุน

ผมไม่ได้มองหาการยอมรับ

ผมให้ทุกอย่างไปฟรี

ยิ่งผมทำงานหนักเท่าไร มันก็ยิ่งไร้เหตุผลมากขึ้นเท่านั้น

วันละสิบชั่วโมง

สิบสอง

สิบห้า

ยี่สิบ

ถ้าความหมกมุ่นมีสำนึกงาน ผมก็กลายเป็นผู้จัดการกะดึกของมันไปแล้ว

ถึงอย่างนั้น ผมก็ทำต่อไป

แล้ว Bing ก็ทำบางอย่างที่ไม่มีใครคาดคิด

ผลงานชิ้นหนึ่งของผมขึ้นเป็นอันดับแรกในการค้นหาคำว่า Gillette

ครอบครัวของผมเรียกมันว่าโชค

ความบังเอิญ

อุบัติเหตุ

ผมเห็นด้วย

ก่อนจะลองทดสอบมันทันที

ผมเผยแพร่ผลงานอีกชิ้น

มันเกิดขึ้นอีก

แล้วอีกชิ้น

อีกครั้ง

ในที่สุด แม้แต่ความบังเอิญก็เริ่มเรียกร้องคำอธิบาย

พี่ชายของผมกังวลเรื่องหนายความ

ผมกังวลเรื่องการทำความเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

นั่นคือความกังวลสองแบบที่ต่างกันมาก

แบบหนึ่งกลัวผลที่ตามมา

อีกแบบหนึ่งแสวงหาสาเหตุ

ผมชอบสาเหตุมาตลอด

แต่ขณะที่ผมไล่ตามคำตอบ ร่างกายของผมก็เข้ามาร่วมวงสนทนา

อย่างแรกคือตอมอ๊กเสบ

แล้วก็ผีที่ฝัน

แล้วก็ปวดหลัง

แล้วก็ปวดขา

อาการหนึ่งตามมาด้วยอีกอาการหนึ่ง

ไม่มีอะไรร้ายแรงถึงขั้นหายนะ

ไม่มีอะไรน่าตื่นตะลึง

แค่มากพอที่จะทำให้ผู้ชายคนหนึ่งต้องใส่ใจ

วันหนึ่ง ขณะค้นหาเมาส์คอมพิวเตอร์ตัวเก่าในห้องใต้ดิน ผมพบรูปถ่ายของย่า

แม่ของพ่อผม

ผมไม่ได้ตามหาเธอ

แต่เธอก็อยู่ตรงนั้น

รออยู่ในกล่องที่ถูกลืม

ผมเก็บรูปถ่ายนั้นไว้ในกระเป๋าเสื้อ

ไม่ใช่เพราะผมมีเหตุผล

แต่เพราะผมไม่มีเหตุผลที่จะไม่เก็บ

ต่อมาผมพยายามอธิบายเรื่องเหล่านี้บางเรื่องให้ภรรยาฟัง

เธอฟังอย่างตั้งใจ

แล้วเธอก็ได้หมายจิตแพทย์ให้

ผมถือว่านั่นเป็นปฏิกิริยาที่มีเหตุผลอย่างสมบูรณ์

ความจริงคือผมเองก็คงทำแบบเดียวกัน

เพราะถึงตอนนั้น คำถามหนึ่งได้เริ่มเข้ามายึดครองความคิดของผม

คำถามที่อันตราย

ไม่ใช่เพราะมันมีคำตอบ

แต่เพราะมันไม่มี

เมื่อคนคนหนึ่งตาย อะไรกันแน่ที่ยังอยู่รอด?

ไม่ใช่ในทางกฎหมาย

ไม่ใช่ในทางชีววิทยา

ไม่ใช่ในทางศาสนา

ในทางความเป็นมนุษย์

น่าเสียด?

นิสัย?

ความทรงจำ?

ท่าทาง?

ความชอบไหม?

รอยยิ้ม?

พอคนหนึ่งจะหายไปแล้วยังคงอยู่ในสถาปัตยกรรมของชีวิตอีกชีวิตหนึ่งได้หรือไม่?

ผมไม่รู้

ผมรู้เพียงสิ่งที่เกิดขึ้น

ยิ่งผมตามหาพ่อมากเท่าไร ผมก็ยิ่งพบเขาในสุสานน้อยลงเท่านั้น

และยิ่งพบเขาในตัวผมเองมากขึ้น

ในที่สุด ปัญหาทางร่างกายก็ทุเลาลง

กระเทียม

ถั่ว

ข้าว

การเดินไกล ๆ

เวลา

ร่างกายฟื้นตัว

คำถามยังคงอยู่

ปลายวันหนึ่ง ผมออกจากบ้านพร้อมเงินหนึ่งดอลลาร์ในกระเป๋า

หนึ่งดอลลาร์คือทั้งหมดที่เหลือจากเงินเดือนที่ผมคาดว่าจะใช้ประทังชีวิตไปจนสิ้นเดือน

โชคดีที่ติดกับข้าวของผมรยกว่ากระเป๋าสตางค์

ข้าว

ถั่ว

หัวหอม

กระเทียม

พอที่จะทำให้ผู้ชายคนหนึ่งมีชีวิตอยู่ได้

ไม่พอที่จะทำให้ใครประทับใจ

บนถนน ผมพบชายชราสองคน

ยากจน

มีศักดิ์ศรี

ไร้ตัวตนในแบบที่คนแก่มักจะกลายเป็น

พวกเขาไม่ได้ขอเงิน

พวกเขาไม่ได้ขอความช่วยเหลือ

พวกเขาเพียงแค่มีอยู่

ผมยื่นเงินดอลลาร์สุดท้ายให้พวกเขา

“ไม่ต้องเกี่ยงกันเรื่องนี้นะครับ” ผมบอก

“ถ้าใช้มันไม่ได้ บางทีมันอาจนำโชคมาให้”

พวกเขาหัวเราะ

ผมเดินจากไป

ผ่านไปไม่กี่เมตร หนึ่งในนั้นก็เรียกผมกลับ

“นี่ พ่อคนดี”

ผมหันกลับไป

เขายิ้ม

แล้วเขาก็พูดบางอย่างที่ผมไม่เคยลืม

“ทุกสิ่งที่ได้ใช้ชีวิตผ่านมา เล่าได้ด้วยเหตุผลเพียงข้อเดียว

เพราะมันเกิดขึ้นจริง”

แล้วเขาก็เดินจากไป

ผมไม่เคยพบเขาอีกเลย

ผู้คนมักตามหาพระเจ้าเมื่อชีวิตยากลำบาก

ผมแทบไม่เคยทำ

ไม่ใช่เพราะผมปฏิเสธพระองค์

แต่เพราะผมไม่เคยเก่งเรื่องการตามหา

ผมชอบสังเกตมากกว่า

เฝ้ามอง

ใส่ใจ

พินิจดูสิ่งที่คนส่วนใหญ่มองข้ามอย่างถี่ถ้วน

ความบังเอิญ

รูปถ่าย

รอยยิ้ม

พ่อที่ตายไปแล้วปรากฏอยู่ในนิสัยของลูกชายที่ยังมีชีวิต

พ่อของผมเสียชีวิตแล้ว

ผมรู้

งานศพพิสูจน์แล้ว

โลงศพพิสูจน์แล้ว

สุสานพิสูจน์แล้ว

แต่ถ้าความตายยุติชีวิตของเขา มันก็ไม่ได้ยุติการมีอยู่ของเขา

และถ้าคุณไม่เห็นด้วย นั่นก็ยอมรับได้อย่างสมบูรณ์

ผมไม่ได้ขอให้คุณเชื่อผม

ผมเพียงถามคุณด้วยคำถามเดียวกับที่ผมถามตัวเอง

เขาตายแล้ว

จงอธิบายเรื่องนี้

Ferdinando